

zabývali lidé řádných a ustálených povah. Mnoho si sliboval pro čest filosofie od toho, když se jí oddá Dionysios, vládce veliké říše (2, 312 A); tím těžší bylo jeho zklamání, když se Dionysios ukázal filosofie nehoden.

Takto se v Listech touha po cti uplatňuje jako velmi silná pobídka k činnosti, a to i v oboru filosofie. S tím tak docela ne-souhlasí Úst. 9, 581 C nn., kde jsou lidé děleni na tři druhy, druh milovný moudrosti, druh toužící po vyniknutí a druh milovný zisku. Každý z těchto druhů si chválí rozkoš spojenou s dosahováním toho, za čím který jde, a nestojí o předmět ostatních snah. Tak i filosof vidí jedinou pravou rozkoš v poznávání pravdy, třebaže není nezkušený rozkoše, jaká plyne z požívání cti, „vždyť bývá ctěn od lidu boháč i muž statečný i moudrý“ (582 C). Místa Listů ukazují, že dobrá pověst může být filosofu nejen bezpečnou průvodkyní, nýbrž i pobídkou a touhou.

O b s a h.

I. Platonovy listy a kritika	3
II. Platon o Athenách	19
III. Platon a Syrakusy	30
1. Dionysios I.	30
2. Mezi Dionysiem II. a Dionem. Po Dionovi	39
IV. Filosofie	59
1. O nejvyšším poznání	59
2. Vedení k filosofii	77
3. Dialog Kratylos a 7. list	86
V. Lidské rysy Platonova obrazu	95